

i disse Dage maatte hun ty over i Nødtørftshuset, der var hendes Tilflugtssted, naar Sorgen overvældede hende og hun maatte være ene for at kunne græde ud.

Ikke desmindre var det med om muligt endnu større Omhu og Andagt, at hun nu puslede om nede i hans smaa Stuer og tog Vare paa, hvad der tilhørte ham. Navnlig vaagede hun over alt dette nye, som hun antog for hans Brudgomsudstyr, med en Nidkærhed, som galdt det hendes egen Lykke. Hun syede Mærke paa det fine Linned, paa Lommetørklæderne og de silketynde Strømper og lagde rent Papir i de nederste, uaflassede Kommodeskuffer, hvor det altsammen skulde ligge. Da Balaftenen kom, var det ogsaa hende, der maatte binde hans hvide Slips, knappe hans Handsker, sige ham, om hans nyanskaffede Kjole sad godt i Ryggen, og om det maskinklippede Haar klædte ham. Og da Klokken var bleven halvni og den bestilte Droske ikke kom, var det hende, der blev skældt ud for en Torsk, og hende, der i Slud og Mørke, uden Hat og Sjal, maatte løbe helt ind i Adelgade efter en anden.

Da Per traadte ind i Balsalen, var Dansen allerede begyndt. En halv Snes Par valsede højtidelig omkring paa Gulvet, mens et noget lignende Antal stod eller sad langsmed Væggene. Mellem de sidste opdagede han hurtig Fru Engelhardt. Hun var i ildrød Silke og sad og viftede sig med en stor, dunkantet Vifte. Ved hendes Side sad en blankskallet Herre og vuggede en Klaphat paa sit Knæ — Neergaard.

Synet af denne Mand, men navnlig den skin-syge Tanke, der i det samme foer ham gennem Hovedet, at ogsaa hans Nærværelse kunde skyldes Fru Engelhardts begunstigende Mellemkomst,